

tesnobo. Ne vedoč, zakaj so ubijali:
smrt so, samo smrt. Med žičnimi oviram,
do kamor seže oko, brez krvi. Bratje
so naši. Maščujte jih, neusmiljeno, maščujte jih

Osamljen je človek. Ali nemara zato
stokate. Oh, ko bi vedeli, da je to dovolj.
Ko bi si znali biti dovolj, in se zbrati,
ko bi znali biti ljudje, samo človeški.

Vas je strah, kajne? Vem, da je bolj udobno
čakati, da vam Drugi — kdo? — kdor koli, Drugi
pomaga biti. Sem. In dovolj je
biti, če skušam biti, kdor sem. Kdo ve,
če je kaj več! Narobe, manj: Ste
smetišča hinavščine. Oh, kar bodite, pridite na svetlo!
Nič več ne bodite živali, zakrinkane
s tesnobo po Bogu. Dovolj je, če ste ljudje.

(Angel fieramente humano. 1950)

USPAVANKA ZA JETNIKA

José Hierro

Galeb nad borovjem.
(Morje odmeva)
Blíža se spanec. Spal boš
in sanjal, četudi ne maraš.
Galeb nad borovjem,
vsem orošenim z zvezdami.

Spi. V rokah že držiš
modrino noči neskončne.
Nič drugega ni, le tema. In mesec tam gori.
Peter Pan sredi med bukvami.
Na jelenih z zelenimi hrbti
slepo dekletce.
Ti si že človek, že spiš,
dragi prijatelj, daj...

Spi, dragi prijatelj. Krokar leti
čez mesec in vrat mu prereže.
Morje je blizu ob tebi
in ti grize noge.
Ni res, da si človek,
pač pa otrok, ki ne sanja...

